

CHARLIE DONLEA

Ha tetszett Colleen Hoover
Verity című könyve,
ez lesz az új kedvenced!

HÚSZ ÉVVEL KÉSŐBB

An aerial photograph of a road winding through a dense forest. The road is dark and appears to be paved. A small red car is visible in the distance, driving away from the viewer. The trees on the left side of the road are mostly bare and light-colored, while the trees on the right are lush and green. The overall scene is captured from a high angle, looking down at the road.

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

CHARLIE DONLEA

HÚSZ
ÉVVEL
KÉSŐBB

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*A felfedezésből haladás lesz,
az újralfedezésből szabadság.*

– Anonim

Catskill-hegység

2001. július 15.
Két hónappal 9/11 előtt

A HALÁL A LEVEGŐBEN VOLT.

Érezte a szagát, amikor átbújt a helyszínelő szalag alatt és kilépett a fényűző ingatlan előkertjének pázsitjára. A Catskill-hegység a tetővonal fölét magasodott, a kora reggeli napfény megnyújtotta a fák árnyékát a kertben. A szellő a hegység lába felől érkezett, és a rothadás bűzét hozta magával. Megrándult a felső ajka, amikor megcsapta az orrát. Izgalom járta át a halál szagától. Remélte, hogy azért, mert ez az első ügye újonnan megbízott gyilkossági nyomozóként, és nem valamiféle perverz fétis miatt, aminek létezéséről eddig fogalma sem volt.

Egy egyenruhás rendőr vezette át a pázsiton, az ingatlan hátsó részéhez. Ott megtalálta a bűz forrását. Az áldozat meztelenül függött az emeleti erkélyről, a lába szemmagasságban lengedezett, a nyakára hurkolt fehér kötél úgy döntötte meg a fejét, mintha egy törött pálcikás nyalóka lenne. A nyomozó felpillantott az erkélyre. A kötél a korlát fölött húzódott, megfeszült a holttest súlyától, és eltűnt az erkélyajtó két szárnya között, feltehetően a hálósobában.

Az áldozat az éjszaka nagy részében foroghatott, így képzelte a nyomozó, és mostanra sajnos a házzal szembefordulva állapodott meg. Sajnos, mert így a férfi csupasz feneké volt az első, amit a nyomozó megpillantott, amikor átvágott a hátsó pázsiton. A holttesthez érve észrevette, hogy a jobb farpofáján és a combja felső részén véraláfutások éktelenkednek. A sérülések halványlilák voltak, eltérően a férfi bőrének hullafoltos kékjétől.

A nyomozó benyúlt a mellzsebébe, majd kivett egy pár latexkesztyűt, és a kezére húzta. A hullamerevségtől akkora szinte a szétrobbanásig felpuffedt

a férfi teteme. A végtagjait mintha tésztaival tömték volna ki. Két kezét kötél fogta össze a háta mögött, megakadályozva, hogy püffedt és merev karja el-álljon a törzsétől. Ha elvárnám ezt a kötelet, képzelte el a nyomozó, a fickó szétbomlana, mint egy madárijesztő.

Intett a helyszínelő fotósnak, aki a pázsit szélén várakozott.

– Haladjunk!

– Igen, uram – felelte a fényképész.

A helyszínelők már körbejárták az épületet, fotókat és videókat készítettek, hogy mindent jegyzőkönyvbe vegyenek mint *előtte* bizonyítékokat. A második bejárásra azután kerül majd sor, hogy a nyomozó is körülnézett. A fotós feltartotta a fényképezőgépét, majd belenézett a keresőbe.

– Nos, mi az első benyomása? – kérdezte a nyomozótól folyamatosan kattogtatva a kamerát, miközben elkészített egy sorozatnyi fotót. – Valaki megkötözte a fickót, aztán átdobta az erkélyen?

A nyomozó felnézett az emeletre.

– Talán. Vagy ő kötözte össze magát, és aztán leugrott.

A fotós abbahagyta a munkát, majd lassan leengedte a kamerát.

– Gyakrabban előfordul, mint gondolná – fejtegette a nyomozó. – Ha közben meggondolnák magukat, akkor így már nincs visszaút.

A halott arcára mutatott.

– Készítsen néhány képet a szájában lévő pecekről!

A fotós hunyorogva kerülte meg a holttestet, majd szemügyre vette a száját.

– Ez egy golyós szájszepek? Valami szadomazo kellék?

– Stílusos lenne a farán látható korbácsnyomokat tekintve. Felmegyek az emeletre, és megnézem, mi tartja a helyén.

Amellett, hogy latexkesztyűt viselt, a nyomozó most a cipőjére is ráhúzott egy-egy fóliát, amivel besétált a hálószobába. Az erkélyajtó befelé nyílt, így átjárhatta a helyiséget a szellő, ami a halál bűzével telítette az orrát. A szúrós szagot kevésbé lehetett érezni itt, egy szinttel feljebb, mint ahol a holttest lebegett a reggeli levegőben. A nyomozó megállt az ajtóban, hogy felmérje a belső teret. A jelek szerint ez volt a ház urának lakosztálya. A boltíves mennyezet hét méter magas lehetett. A szoba közepét baldachinos franciaágy

foglalta el, kétoldalt egy-egy éjjeliszekrényel. A távolabbi falnál egy tükrös komód állt, amiben a nyomozó meglátta a saját tükörképét. A kötél felfelé ívelt a nyitott erkélyajtó szárnyai között, majd a korláton átverve derékmagasságban futott tovább, át a helyiségen, be a gardróbszobába.

A nyomozó belépett oda, követve a kötelet. A helyiségnek nem volt ajtaja, csak egy boltíves bejárata. Odabent egy tágas gardróbszekrényt talált, tele egyforma fogasokon takarosan elrendezett ruhákkal. A hátsó falat borító, vastag fenyőfából készült rekeszekben cipők sorakoztak. A fakkok egy fekete páncélszekrényt fogtak közre, ami mintegy két méter magas volt, és közel egy tonnát nyomhatott. A kötél vége egy díszes gömbfogantyú segítségével a széf egyik lábához volt kötve. A nyomozó tudta, hogy a másik vége a férfi nyakára tekeredik, és akár leugrott az erkélyről, akár lelökték onnan, a páncélszekrény tette a dolgát: négy lába mélyen belevájt a szőnyegbe, és nem utaltak körülöttük nyomok arra, hogy akár csak egy hüvelyknyit is elmozdult volna a halott súlyától.

Egy nagy konyhakés hevert a padlón a széf mellett. Az erkélyajtón át érkező reggeli napfény behatolt a gardróbszobába, ráfestette a nyomozó árnyékát a padlóra és a tulsó falra. Előhúzott egy zseblámpát, és rávilágított a szőnyegre, a kés melletti apró szálakra. Leguggolt, majd megvizsgálta az erős fény mellett. Úgy tűnt, hogy nejlonfoszlányok, amik a kötél elvágásakor keletkeztek. A szőnyegen egy kis vértócsát vett észre. Néhány csepp vér a kés markolatára is jutott. A vérnyom és a szálak fölé egy háromszög alakú sárga bizonyítékmarkert helyezett, egy másikat pedig a kés mellé tett le.

Sarkon fordult, és kísértelt a gardróbszobából. Észrevette, hogy az éjjeliszekrényen egy majdnem üres borospohár áll. Vigyázott, nehogy megbolygassa, miközben letett mellé egy újabb sárga bizonyítékmarkert. A pohár pereme rúzsoltos volt. A lábát magasra emelve átlépett a feszes kötélén, elsétált a tükrös komód mellett, be a fürdőszobába. Lassan körülnézett, és nem vett észre semmi szokatlant. Hamarosan a helyszínelők is idejőnnek luminállal és UV-lámpákkal. A nyomozót ebben a pillanatban az első benyomások érdekelték. A vécé fedele nyitva volt, de az ülőkéje lehajtva. A folyadék a csészében sárga. Enyhe vizeletszagot érzett, amikor a szeme után már az orrával is érzekelte a látványt. Valaki használta a vécét, lehúzni azonban elmulasztotta. A fedél felnyitva maradt, de az ülőkéje lehajtva és

száraz. Magányos vécépapírfoszlány úszott a csészében. A következő bizonyítékmarker a fajansz mellé került.

A nyomozó kisétált a fürdőszobából a nappaliba, és még egyszer felmérte a helyiséget. Követte a kötelet ki az erkélyre, és letekintett a másik végén függő halottra. A távoli Catskill-hegység a kora reggeli ködbe burkolózott. Ez a ház egy igen vagyonos férfié volt, és a nyomozót kifejezetten azzal bízták meg, hogy derítse fel, mi történt vele. Mindössze néhány perc alatt sikerült azonosítania vérnyomokat, ujjlenyomatokat egy borospoháron és vizeletmintát, ami valószínűleg a gyilkostól származik.

Akkor még nem sejtette, hogy mindezeket egy Victoria Ford nevű nő hagyta hátra. És azt sem láthatta előre, hogy két röpké hónap múlva, amikor már minden egyes bizonyítékot rendszerezett, és a gyanúsított bűnösségének megállapítása szinte biztosra vehető volt, két kereskedelmi repülőgép – az American Airlines 11-es és a United Airlines 175-ös járata – nekirepül a World Trade Center ikertornyainak. Egy reggelen, napsütéses és felhőtlen időben háromezer ember veszíti majd életét, a nyomozó ügye pedig füstbe megy.

Alsó-Manhattan

2001. szeptember 11.

NAPSÜTÉSES, FELHŐTLEN REGGEL VOLT, az ég kékllett, ameddig a szem ellátott. Bármely más napon Victoria Ford gyönyörűnek tartotta volna a látványt. Ezen a reggelen azonban fel sem tűnt neki a hűvös reggeli levegő és a friss, tiszta égbolt. Pocsékul alakultak a dolgai, és most az életéért küzdött. Így telt az elmúlt néhány hét. Metróval érkezett ide Brooklynból, majd felment a föld alól a lépcsőn a ragyogó reggeli napfényre. Még korán volt, az utcák nem olyan zsúfoltak, mint általában. Aznap kezdődött az új tanév az iskolákban, így sok szülő kimaradt a szokásos reggeli ingázásból, hogy kitegye gyermekeit az iskolánál, és fényképeken örökítse meg a jeles napot. Victoria kihasználta, hogy néptelenek a járdák, és határozott léptekkel haladt a banknegyedben az ügyvédje irodája felé. Belökte az előcsarnok ajtaját, majd beszállt a liftbe, ami negyvenöt másodperc alatt repítette fel a hetvennyolcadik emeletre. Ott egy mozgólépcsőn még két szintet ment feljebb, majd belépett az iroda ajtaján. A következő pillanatban már az ügyvédje íróasztala előtt ült.

– Nem fogok köntörfalazni – közölte Roman Manchester, miután Victoria helyet foglalt. – Én így szeretem közölni a híreket.

Victoria bólintott. Roman Manchester az ország egyik legismertebb védőügyvédje volt. És az egyik legdrágább is. Victoria mégis úgy érezte, hogy Manchester a legjobb választás most, amikor a helyzete pokolivá fajult. A magas termetű, dús, sötét hajú Victoria szürreális pillanatot élt át, miközben a férfit bámulta, és eszébe jutott, hányszor látta már őt a televízióban, amikor újságírók kérdéseire válaszolt, vagy sajtótájékoztatót tartott, ügyfele ártatlanságát hangoztatva. Az ő neve is hamarosan azok közé a férfiak és nők közé kerül, akiket Roman Manchester védett. Ez nemigen zavarta,

feltéve, ha így elkerülheti, hogy elítéljék és börtönbüntetést kapjon. Kezdetről fogva tudta, hogy így lesz.

– Az ügyész tegnap keresett meg, hogy tudassa velem, összehívták a vádesküdszékét.

– És ez mit jelent? – kérdezte Victoria.

– Rövidesen, valószínűleg még ezen a héten, egy huszonhárom magán-személyből álló esküdszék elé terjesztik az összes bizonyítékot, amely ön ellen szól. Én nem lehetek jelen ekkor, és maga az eljárás sem nyilvános. A kerületi ügyésznek nem az a célja, hogy minden kétséget kizáróan bizonyítsa a bűnösséget, hanem az, hogy feltárja az esküdtek előtt az eddigi bizonyítékait, és eldönthessék, megalapozott-e a vádemelés.

Victoria bólintott.

– Ezt már korábban is megbeszéltük, de most gyorsan áttekintettem az ön ellen folyó eljárást. A tárgyi bizonyítékok szignifikánsak. A helyszínen megtalálták az ujjlenyomatait, a DNS-ét a vérnyomokban és a vizeletét is. Ezek cáfolhatatlan bizonyítékoknak tűnnek, amit a házkutatással is alátámasztottak. Az áldozat nyakára hurkolt kötél ugyanolyan, mint amit a nyomozók az ön autójában találtak. Vannak további, kisebb jelentőségű tárgyi bizonyítékok is, emellett rengeteg közvetett bizonyíték, amelyeket szintén be fognak mutatni a vádesküdszéknek.

– Ezt nem lehet megtámadni? Ez is hozzátartozik a védelmemhez.

– Meg is fogom védeni önt, de nem a vádesküdszék előtt. A mi időnk akkor jön el, amikor az ügy a bíróság elé kerül. És addig még rengeteg munka vár ránk. Sok közvetett bizonyítékot meg tudok támadni majd, de a tárgyi bizonyítékok, őszintén szólva, olyan komoly akadályt jelentenek, amelyet bajos lesz leküzdenünk.

– Már mondtam önnek – emlékeztette Victoria –, hogy nem jártam abban a házban Cameron halálának éjszakáján. Nem tudok magyarázatot adni arra, hogy hogyan kerülhetett oda a vérem és a vizeletem. Ez már az ön dolga. Vagy nem ezért fizetem?

– Alaposabban is átnézem majd az összes bizonyítékot, és akkor el tudom dönteni, mennyire állják meg a helyüket. De még nem tartunk ott. Egyelőre arra számítok, hogy az esküdszék a vádemelés mellett fog dönteni.

– Mikor?

– Még ezen a héten.

Victoria ingatta a fejét.

– Mit kellene tennem?

– Legelőször is összeszámolnia, hogy mennyi pénze van, és mennyit tud még szerezni a barátaitól és a rokonaitól. Szüksége lesz rá az óvadékhoz.

– Az mennyit jelent?

– Bajos lenne pontos összeget mondani. Azzal fogok érvelni, hogy nincs priusza, és nem áll fenn a szökés veszélye. Az ügyész azonban szándékos emberölést feltételez, és ez esetben van precedens, az óvadék minimum egymillió dollár. Valószínűleg több is lesz ennél. Plusz az előlegem fennmaradó része.

Victoria kitekintett az ügyvédi iroda ablakán New York épületeire. Gondolatban listát készített a vagyonáról. A férjével közös megtakarítási számláján alig több mint 10 000 dollár lehetett. A befektetései további nyolcvanezret tehetnek ki, bár valószínűleg minden egyes pennyért foggal-körömmel meg kell küzdenie a férjével, mivel a számla kettőjük nevéén van. Nem álltak szóba egymással azóta, hogy a nyomozás fényt derített Victoria viszonyának részleteire, amiről tudta, hogy elkerülhetetlenül bekövetkezik. A média nyálcsorgatva vetette rá magát minden mocskos részletre, és széles körben terjesztette ezeket. Victoria férje röviddel ezután elköltözött tőle.

Folyamodhatna kölcsönért a nyugdíjalapja terhére, ami további százezer dollárt jelenthet. A házukra felvehető jelzáloghitel öt számjegyre rúghatott. Még ezzel sem volt sokkal beljebb. Megkérdezhetné a szüleit és a nővérét, de tudta, hogy ezzel sem jutna messzire. A legjobb barátnője azonban dúskált a pénzben: Natalie Ratcliff számára egymillió dollár kifizetése sem jelentene komolyabb érvágást. Victoria ebben látta az egyetlen esélyét. A helyzet súlyos teherként húzta a vállát és könnyeket csalt a szemébe. Nem kellett volna így alakulniuk a dolgoknak. Alig néhány hónappal ezelőtt még boldogok voltak Cameronnal. Közös jövőt terveztek. De aztán egy csapásra minden megváltozott. Teherbe esett, jött az abortusz és minden, ami utána következett. A féltékenység és a gyűlölködés. Minden olyan gyorsan történt, hogy Victoriának alig volt ideje megemészteni. És most egy rémálom kellős közepén találta magát, amelyből nem látta a kiutat. Elkapta a tekintetét az ablakról, és az ügyvédjére nézett.

– Mi lesz akkor, ha nem sikerül előteremtenem a pénzt?

Roman Manchester összepréselte az ajkait, magához vette a kávésbögrét, és miután lassan kortyolt belőle, óvatosan visszatette az íróasztalára.

– Szerintem meg kellene találnia a módját, hogy előteremtse ezt az összeget. Maradjunk ennyiben. Ha nem kerül börtönbe a tárgyalás előtt, sokkal könnyebb lesz előkészíteni a védelmét. Nem lehetetlen persze egyébként sem, de így könnyebb.

Victoria úgy érezte, hogy zsong a feje. Konkrétan, hallható zúgással. Azt képzelte, hogy az agyának neuronjai így próbálják felfogni a pillanat súlyosságát, amíg rá nem döbrent, hogy valami másról van szó. A rezgés ugyanis nem képzelt, hanem nagyon is valóságos volt: egyre erősödő remegést érzett, amely megrázta alatta a széket és az előtte álló íróasztalt. Az ezt kísérő zaj a távoli zúgásból közeli, magas hangú süvítéssé erősödött. Hirtelen egy tárgyat látott megjelenni a szeme sarkából, amely eltűnt, mire az ablakra pillanthatott volna. Ekkor az egész iroda megremegett és megingott. Képek hullottak le a falról és üvegek törtek össze, amikor bekövetkezett a robbanás. Mintha agyrázkódás érte volna. A lámpák fénye vibrált, a mennyezetről záporoztak rá a burkolólapok. Eltűnt a kék ég, amely az imént még látható volt az ablakokon túl. Helyette fekete füstfal gomolygott, eltüntetve a ragyogó reggeli napot. Ugyanez a sötét füst kígyózni kezdett befelé a szellőzőnyílásokon keresztül. Baljóslatú szag csapta meg az orrát. Ismerős volt valahonnan, de nem tudta azonnal azonosítani. Nem pont olyan, mint a benziné, mégis arra emlékeztette a leginkább.

New York, Manhattan

Húsz évvel később

NEW YORK VÁROS ORVOSSZAKÉRTŐI HIVATALA egy jellegtelen, hatemeletes, fehér téglapületben kapott helyet a Kips Bayben, a Keleti 26. utca és az Első sugárút sarkán. Ha az irodák a legfelső két szintet foglalták volna el, akkor kilátásuk az East Riverre és Brooklyn északi részére nyílt volna, a felső szinteket azonban nem a tudósok és orvosok céljaira rendezték be: helyettük a víz- és légtisztító rendszerek kaptak helyet. A világ legnagyobb bűnügyi laboratóriumában a keringetett levegő tiszta és száraz volt. Nagyon-nagyon száraz. A nedvesség ártott ugyanis a DNS-nek, márpedig a DNS-kivonás volt a bűnügyi labor profiljának egyik erőssége.

A csontfeldolgozó laboratórium a hideg és párás alagsorban működött. Egy technikus kinyitotta a kriotartály légmentesen záródó zárját, folyékony nitrogénnel juttatva a levegőbe. A férfi kezét háromrétegű latexkesztyű védte. Az arcát biztonságban tudhatta egy műanyag pajzs mögött. Egy csipesszel benyúlt a tartályba, és kiemelte a ködből a kémcsövet, amelyet fehér por töltött meg. Ez néhány perccel korábban még egy kis csonttöredék-minta volt. Folyékony nitrogénnel lefagyasztották a csontot, majd intenzív rázásnak tették ki a mintát a golyóálló kémcsőben. E művelet eredményeként az eredeti csontminta teljes egészében finom porrá alakult át. A technológia lehetővé tette, hogy a tudósok hozzáférjenek a csont legbelső részéhez, ami növelte a felhasználható DNS kinyerésének esélyét. Maga a koncepció pofonegyszerű volt, és a fizika két alappillére – a mozgás törvénye és a termodinamika – alapján fejlesztették ki. Ha egy almát a falhoz vágunk, az sok darabra hullana. Ám ha ugyanezt az almát előbb folyékony nitrogénnel szilárdra fagyasztjuk, majd így csapjuk neki a falnak, akkor már

milliónyi darabra esne szét. Ha csontból akarunk DNS-t kivonni, akkor annál jobb eredményre számíthatunk, minél több darabra lehet széttörni. Minél finomabb port állítunk elő belőle, annál biztosabbra mehetünk.

A technikus egy állványba helyezte a kémcsövet egy tucat másik, szintén porított csontot tartalmazó csővel együtt. Miközben a nitrogénköd továbbra is kigyózott kifelé a legutóbb használt kémcsőből, egy titráló fecskendő telt magához, amelyet belemártott egy főzőpohárnyi folyadékba, tíz köbcentit felszívott belőle, majd a porított csonthoz adta az extrakcióhoz szükséges oldószereket. Másnapra csontpor helyett már rózsaszínű folyadékkal voltak tele a kémcsövek. Ebből a folyadékból nyerték ki a genetikai kódot – egy huszonhárom számból álló számsorozatot, amely egyedileg jellemző a bolygó minden egyes emberére. Ez a DNS-profiljuk.

A csontfeldolgozó laboratórium melletti helyiségben számítógépek sorakoztak a négy fal mentén. Itt a tudósok az eredeti csontdarabokból generált DNS-profilokat összevetették a CODIS néven ismert Combined DNA Index System adatbázisában tároltakkal. Ez azonban nem az az országos adatbázis volt, amelyet az FBI használt azzal a céllal, hogy a tetthehelyeken begyűjtött DNS-profilokat összevesse a korábban már elítélt bűnözőkéivel. Az itteni adatbázis egy önálló archívum, amely a 9/11 áldozatainak családjai által biztosított DNS-profilokat ölelte fel: ezeket a tornyok leomlása óta még nem sikerült azonosítani.

Greg Norton három éve dolgozott az Orvosszakértői Hivatalban. Ez idő nagy részét a számítógépes laborban töltötte. Minden reggel egy sor olyan DNS-profilal találkozott, amelyeket frissen szekvenáltak az ikertornyok romjai közül kigyűjtött csontdarabokból. Minden egyes szekvenciát felvitt a CODIS adatbázisba, aztán kereste az egyezéseket. Három éven át eredménytelenül. Ám ma reggel, amikor leült a második csésze kávéjával, és futtatni kezdte ujjait a billentyűzeten, a képernyő alján zöld jelzőfény kezdett villogni.

Zöld?

A piros lámpa azt jelentette, hogy nincs egyezés a beírt szekvenciákkal, és Greg már annyira hozzászokott ehhez, hogy nem is számított másra, mint a piros jelzőfény kigyulladására. Amióta itt dolgozott, még egyszer sem látta a zöld lámpát felvillanni. Rákattintott az ikonra, mire megjelent

két DNS-profil a monitoron: fehér számok fekete háttér előtt. Tökéletes egyezést mutattak.

– Hé, főnök! – szólalt meg óvatosan az előtte lévő huszonhárom szám-
soron tartva a szemét, nehogy megváltozzanak közben.

– Mi a helyzet? – kérdezte dr. Trudeau, aki a szoba másik felében dolgo-
zott a maga klaviatúráján.

Vezető törvényszéki biológusként Arthur Trudeau-nak az volt a feladata,
hogy bevizsgálja a New York állam területéről származó áldozatok marad-
ványait. Közel húsz éve dolgozott azon, hogy azonosítson minden egyes
mintát, amely a World Trade Center elleni támadás halálos áldozataitól
származik.

– Van egy találatunk.

Trudeau ujjai megdermedtek a billentyűzeten. Tekintete lassan átván-
dorolt Greg Norton munkaállomására.

A technikus bólított és elmosolyodott, le nem véve a szemét a képer-
nyőjén látható számokról.

– Találatunk van. Végre egy egyezés!

Dr. Trudeau felállt az íróasztalától, majd átsétált a laboron.

– Páciens?

– Egy-egy-négy-öt-nulla.

Trudeau odalépett egy számítógépállomáshoz, maga elé húzta a billen-
tyűzetet és begépelte a számokat.

– Ki az? – érdeklődött Greg.

Más technikusok is hallották a megerősített azonosítás hírért, és mostanra
odagyűltek köréjük. Trudeau a monitorra és a kis homokóraikonra meredt,
amely pörgött, miközben a számítógép a keresést végezte. Végül megjelent
egy név a képernyőn.

– Victoria Ford – olvasta fel Trudeau.

– Legközelebbi hozzátartozói? – kérdezte Greg.

Trudeau ingatta a fejét.

– A szülei, de ők már elhunytak.

– Egyéb rokona?

– Igen, van – felelte Trudeau, végigpörgetve az oldalt. – Egy nővére. New
York államban lakik.

– Akarja, hogy felhívjam?

– Nem, futtassuk le még egyszer, hogy biztosra menjünk. Az elejétől a végéig. Ha másodszorra is találatot mutat, felhívom.

– Ez az első találat, mennyi idő után is, főnök?

Dr. Trudeau a fiatal technikusra pillantott.

– Évek óta dolgozunk rajta. Most pedig futtassa le még egyszer!

I. RÉSZ

AKCIÓ

1. FEJEZET

Los Angeles, Kalifornia állam
2021. május 14., péntek

AVERY MASON NEM VÁGYOTT RÁ, hogy híressé váljon. A múltja megannyi eltemetett titkot rejtett, így a hírnévre végképp nem volt szüksége. Mégis rátalált. Hogy ez véletlenül vagy előre eltervezetten történt-e, arra csak a terápia adhatott volna választ. Ehhez mélyre kellett volna ásnia viharos gyermekora körülményeibe, meg kellett volna vizsgálnia az apjához fűződő bonyolult kapcsolatát, valamint őszinte lelkiismeret- és önvizsgálatot kellett volna tartania, márpedig egyikre sem volt ideje. Akárhogyan is történt, Avery annyit biztosan tudott a hírnévről, hogy úgy érkezett az életébe, mint egy part felé gördülő kolosszális hullám. Választhatott: vagy meglovagolja, vagy hagyja, hogy megfojtsa. Az előbbi mellett döntött. Meglovagolta, méghozzá látványosan.

Avery Mason harminckét éves volt, és a legfiatalabb nő, aki vezethette a legnépszerűbb főműsoridős hírmagazinműsort, az *American Eventset* a televízióban. Valószínűtlen és statisztikailag példátlan volt az, ahogyan a nézettségi listák élére került: olyan komoly fegyvertény, amelyre Avery sohasem számított. Korábban hosszú ideig a népszerű Mack Carter volt az *American Events* műsorvezetője. Carter az előző évben, a Westmont Prep-i mézár-lásról tudósítva hunyt el, és a halála mélyen megrendítette a televíziós hírműsorok stábjait. Űr keletkezett az *American Events* stábjának élén. A csatorna pánikszerűen bízta meg Averyt, hogy átvegye a nagy Mack szerepét, amíg nem találnak állandó műsorvezetőt a helyére. Avery addig is rendszeres munkatársa volt a produkciónak, amely folyamatosan magas nézettséget ért el. Olyannyira, hogy őt nevezték ki az *American Events* történetének első társműsorvezetőjének. Avery épp egy hónapja töltötte be ezt a pozíciót,

amikor Mack Carter elhunyt. Avery Mason, akit ekkor reflektorfénybe állítottak, és akinek sokan a bukására számítottak, tavaly ősszel vette át a műsorvezetői szerepkört, és remek teljesítményt nyújtott. Az *American Events* nemcsak megőrizte helyét a nézettségi listák élén, de húsz százalékkal növelte is a nézőszámot.

A kritikusok a nézők beteges kíváncsiságával magyarázták a sikerét. Szerintük azért kapcsoltak a programra a nézők, hogy láthassák, hogyan fogja ez a zöldfülű kezelni a ránehezedő hatalmas nyomást, amikor felváltja Amerika egyik legkedveltebb műsorvezetőjét a csatorna leghosszabb ideje futó hírmagazinjában. Csak egy probléma akadt ezzel az érveléssel: az, hogy Avery nézettsége sohasem csökkent. Bizonyára hozzájárult szakmai felemelkedéséhez, hogy fiatal és vonzó volt, és maga Avery is elismerte, hogy a külseje valószínűleg sok férfinézőt vonzott: olyanokat, akik normális esetben nem néznének egy ilyen műsort. De nem a megjelenése volt a sikere záloga: a nézettségi mutatóit a tehetsége, a karizmája és a műsor tartalma röpitette az egекbe. Még a nagy publicitás sem árthatott neki. Az elmúlt év folyamán felkerült a magazinok címlapjaira, számtalan interjút adott, fotózásokon vett részt, az *Events Magazine* pedig háromrészes riportot készített vele, amely a kamera előtt megmutatkozó természetes adottságairól és a kábeltelevíziós hierarchia csúcsára való felemelkedéséről szólt. Mindezek ellenére valahogyan mégis sikerült titokban tartania a múltját.

Avery erősségét a valódi bűnügyek jelentették: rábukkanni egy megoldatlan rejtélyre, és úgy boncolgatni azt a nyilvánosság előtt, hogy megragadja a nézők figyelmét és fenntartsa az érdeklődésüket. Az ország legsötétebb bűneseteinek éleslátó feltárásával szerzett hírnevet magának. A baljós történetek mellett a túlélésről és a reményről is mesélt. Ezek a csodákról és az esélyek legyőzéséről szóló beszámolók tartották a nézőket a képernyő előtt. Nem telt el hét anélkül, hogy ne állt volna elő egy valóban megesett, a nézőket jó érzéssel eltöltő, amerikai történettel: ilyen volt például Kelly Rosenstein esete, aki kisbuszával a pasadenai Devil's Gate víztározóba hajtva elsüllyedt, miután egy részeg sofőr leszorította az útról. A rettenthetlen édesanyának nemcsak hogy sikerült kimenekülnie a víz alá került járműből, de csodával határos módon mind a négy gyermekét is megmentette, akik vele együtt utaztak. Avery egy héttel a baleset után interjút készített az asszonnyal. Az Egyesült Államokban évente akár hatszázan is életüket

veszítik elsüllyedt járműükben. Vajon hogyan sikerült megmenekülnie az anyukának? Egyszerű a válasz. Évekkel korábban Mack Carter bemutatta egy műsorában, hogyan lehet a legegyszerűbben kimenekülni egy elsüllyedt járműből. Kelly Rosenstein látta ezt az adást, és emlékezett a látottakra.

Averyt annyira megrendítette ez az eset, hogy úgy döntött, előkeresi az egykori felvételt. Így került ma délután beszíjzva egy kisbusz volánja mögé, amely egy középiskola vízisport-központjában parkolt egy televíziós stáb társaságában, amely filmre venni készült az akciót. Egy hatalmas daru emeli majd fel a járművet a medence fölé, amelyet aztán Averyvel együtt a fenékre dobnak. A víz alatt elhelyezett kamerák rögzíteni fogják Avery erőfeszítéseit, miközben megpróbál kiszabadulni az elmerült kisbuszból. Semmi kéttség, Avery vállaltan halálra volt rémülve.

Tudta, hogy Amerika imádta Mack Cartert a mutatványaiért, és nem is találhatott volna jobb témát ahhoz, hogy lezárja első teljes évadját az *American Events* műsorvezetőjeként, mint hogy fejet hajt elődje előtt. Ezzel a felvétellel bizonyítja, hogy az örökébe léphet. Ez lesz az utolsó epizódja, mielőtt megkezdje a nyári szabadságát. Olyan nyár vár rá, amely minden biznnyal élete legnehezebbje lesz. Egy New Yorkba vezető szálát követett, amelyben nagy lehetőséget látott: egy, a World Trade Center elleni szeptember 11-i támadások során elhunyt nő maradványait épp most azonosították egy ígéretes új DNS-technológia segítségével. Avery szerette volna feltárni és elmesélni az áldozat történetét. Miután sikeresen túljut a mai mutatványon, New Yorkba utazik, hogy kövesse a nyomokat.

Legalábbis ez volt az általa előadott forgatókönyv-változat. Úgy gondolta, ez a tökéletes fedősztori.

2. FEJEZET

Los Angeles, Kalifornia állam
2021. május 14., péntek

A HONDA MÁRKÁJÚ KISBUSZ egy Los Angeles-i középiskola uszodájának oldalánál, egy hidraulikus emelőn parkolt. Avery választása azért esett éppen erre a márkára és modellre, mert népszerű volt a középosztály körében. A kisbusz az Egyesült Államokban leggyakrabban használt járművek közé tartozott. Egy hatvanezer dolláros BMW elsüllyesztése egy középiskolai úszómedencében talán izgalmas látvány lehet, de egy átlagos, hétköznapi autóval sokkal hitelesebb megmutatni a főállású édesanyáknak, hogyan menekülhetnek ki egy elsüllyedt járműből. Avery egy percen belül harmadszorra is ellenőrizte a biztonsági öv csatját. Christine Swanson, a vezető producer behajolt hozzá a sofőroldali nyitott ablakon.

– Jól vagy? – kérdezte.

Avery bólintott.

– Mutasd még egyszer a megszakítás jelet! – kérte Christine.

Avery erre előre-hátra mozgatta jobb keze négy ujját a torka előtt.

– Ha bármikor pánikba esnél, vagy csak nem jutna eszedbe, mit kell tenned, mutasd ezt a jelet, és a bűvárok tíz másodpercen belül kihoznák. Megértetted?

Avery bólintott.

– Szólalj meg, Avery! Hallanom kell a hangodat.

– Igen, Christine! Értem, az isten szerelmére! Gyerünk, csináljuk!

– Mindjárt elsüllyesztünk téged és a kocsit, amiben ülsz, egy úszómedence fenekére – mondta Christine nyugodt hangon, próbálva úrrá lenni a pánikhoz közelítő hangulaton. – Biztos akarok lenni benne, hogy észnél vagy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Persze hogy nem vagyok észnél, Chris! Ha észnél lennék, nem vállalkoznék erre. De ha nem kezdjük el hamarosan, a végén még inamba száll a bátorságom. Úgyhogy vágjunk bele!

Christine bólintott.

– Rendben.

Christine elhátrált a kisbusztól, majd ujjait a szájába véve füttyentett egyet. Az éles füttyező visszhangzott az uszoda falai között.

– Kezdünk!

Hangos zúgás hallatszott, amikor a daru hidraulikája működésbe lépett, és elkezdte felfelé húzni az emelvényt a rajta parkoló kisbusszal együtt. Avery megmarkolta és kifehéredett kézfejjel szorította a volánt, mintha szakadó esőben vezetne. Felhúzta az ablakot, teljesen kizárva a külvilág zajait: a producerek utasításokat adtak, a mérnökök irányították a darukezelőt, a hidraulika csörgött, miközben morajlott a háromszáz néző, akik megtöltötték a mobil lelátókat – és így a stúdió közönségét is alkották. Avery most már csak a saját, hangos lélegzetvételét hallotta. Még a klórszagot sem érezte.

A kisbusz elérkezett a legmagasabb pontra, majd megrázkódott, amikor a plató hátulja emelkedni kezdett, így a jármű orra lefelé, a víz irányába billent. A mutatónyíról konzultáló mérnökök úgy döntöttek, hogy harmincnégy fokos dőlésszög az, amellyel a legjobban szimulálható, hogy a járgány lecsúszik az útról és belezuhan egy állóvízbe. Avery azonban úgy érezte, mintha függőlegesen függeszkedne egy szikláról. A biztonsági öv vágta a mellkasát, ahogy a gravitáció húzta előre. Nekifeszítette a lábát a padlólemeznek, hogy megtartsa magát a vezetőülésben.

A szélvédőn keresztül rálátott az NFHS előírásainak megfelelő nyolcsávos versenymedence teljes felületére, amikor a kisbusz előrebillent. A víz felszínén tükröződtek a fedett medence körül felállított reflektorok fényei. A piros sávjelzők hullámozva ringatóztak, látványukat kiemelte a víz alatti világítás. Láta a mentóbúvárokat a fenék közelében lebegni, az oxigénpalackokból kiszabaduló buborékok ott fodrozódtak a felszínen, miközben a felszín alatt négy és fél méter mélységben várták Avery érkezését. A tervezési fázisban Avery úgy gondolta, hogy a jelenlétük megnyugtatóan hat majd rá. A tudat, hogy a segítség csak néhány lépésnyire van tőle, megnyugvással tölti el, miközben elmerül vele a kisbusz. Hogy az érzés, miszerint elég csak jelt adnia, és a bűvárok azonnal kiemelik a járműből, megnyugtatta az